

An illustration of an iceberg floating in a body of water. The top of the iceberg, which is above the water line, is a light blue, angular shape. The part of the iceberg below the water line is much larger and is composed of various translucent, multi-colored geometric shapes in shades of blue, green, yellow, and orange. The background is split horizontally: the top half is a dark blue night sky filled with numerous white stars, and the bottom half is a colorful, abstract background with vertical streaks of red, orange, yellow, green, and blue, resembling a sunset or a colorful sky.

BOJE ISPOD POVRŠINE

Različita

BOJE ISPOD POVRŠINE

Različita

Livija Šalina
Zadar, 2025.
Objavljeno na: www.razlicita.com

Za sve koji se osjećaju izgubljeno.
Ovo je vaša priča koliko i moja.

- L.Š.

Vlaga se lijepila za zidove kao druga koža. U podrumskom stanu vonjalo je po ustajalom zraku i starim cijevima, ali Laura bi to primijetila samo pri ulasku u stan, kada bi otvorila vrata pa bi je zapuhnuo taj miris. Miris koji bi je podsjetio što sve mora, a ne uspijeva.

Ključ je tiho zveckao dok ga je okretala u bravi, pazeći da ne probudi Loru. Stan je bio polumračan, a jedino svjetlo dolazilo je od male stolne lampe, prekrivene slojem prašine. Vlaga i prašina tvorile su savršenu kombinaciju.

Vrata od Lorine male sobice bila su otvorena i Laura ih je tiho pritvorila. Ruksak joj je kliznuo s ramena na pod uz tihi udarac. Prsti, umorni od nošenja tacni i polupraznih čaša, drhtali su dok je vadila staru majicu zamrljanu flekama boje i prebacila je preko odjeće koju je već nosila.

Sjela je za improvizirani stol - stari ormarić na kojem su ležali komadi platna, kistovi i akrilne boje te duboko uzdahnula.

“Još samo 10 minuta”, šapnula je sama sebi.

Kist joj je klizio po platnu nesigurno, kao da i on osjeća njenu iscrpljenost. Oči su joj se sklapale, glava je postajala sve teža dok u jednom trenu nije pala naprijed, ostavljajući trag žute boje preko ruba slike. Tijelo joj je odavno tražilo predah koji joj um nije htio dati.

Probudila se ukočenog vrata, boje zamrljane u kosi i osjećajem težine u prsima. Zazvala je glasno Loru koja je skočila iz kreveta, izvirila iz svoje male sobice i užurbano počela tražiti bilježnice i knjige po stanu. Opet će zakasniti u školu.

Laura je požurila u kupaonicu, proklinjući samu sebe što je od svih dana baš danas zaspala. Čeka ju smjena u kafiću i poslije toga sajam gdje se nada da bi mogla prodati bar jednu sliku da sestri plati školski izlet. Lora je to zaslužila. Bila je odlična učenica unatoč životnim okolnostima u kojima su se ona i sestra našle.

Dok je voda curila niz Laurino mršavo, izmučeno tijelo i ispirala žutu boju iz njezine kose, misli o tome kako će sve uspijete organizirati danas jurcale su joj kroz glavu. Hoće li imati dovoljno vremena da nakon posla spremi sve za sajam? Da li je Luka zaboravio da je vozi? Hoće li uspjeti prodati barem jednu sliku da bi mogla platiti Lori izlet?

Samo da izdrži današnji dan. Kostu su je bolile od spavanja za stolom, glava joj je pucala od umora i to ju je užasno frustriralo. Tako bitan dan, a svi ti bolovi stvarali su joj maglu u glavi i priječili pogled do njezinog cilja - sajma za kojeg se pripremala 6 mjeseci. Odvajala od usta sebi i sestri da bi kupila platna i boje, te radila dvostruke smjene da bi sve to uspjela.

Lora je isto htjela početi raditi, ali Laura je htjela pričekati još godinu dana, barem da napuni 16 godina prije nego uđe u svijet moranja gdje želje i snovi umiru. Htjela je da još godinu

dana bude bezbrižna srednjoškolka. Koliko može biti, s obzirom da su im prije 3 godine poginuli roditelji i ostavili ih u moru kredita koji su pojeli kuću i sve što su imali. Laura je bila sretna da su bar to uspjeli otplatiti i da im banka više nije bila za petama. Morala je odustati od studiranja umjetnosti, a putem je izgubila i dečka i prijatelje.

Prijatelji...Uvijek puni velikih riječi o slobodi, umjetnosti i životu izvan kalupa - sve dok su boemski ideali ostajali u okvirima vinskih čaša i sunčanih terasa. Kad se boemstvo pretvorilo u vlažan stan, posao konobarice i slikanje do zore uz svijetlo pokvarene stolne lampe - našli su druge muze. One s boljim stanovima i stabilnijim prihodima.

Voda je postala hladna. Mrzila je jutarnje tuširanje jer bi bojler, iz nekog nepoznatog razloga, redovito zakazao – ali samo ujutro. Ono malo tople vode što je bilo već je potrošila, a još nije uspjela isprati ni šampon iz kose.

Divno, pomislila je dok je na brzinu pokušavala isprati šampon. Hladna voda klizila je niz njezino tijelo i hladnoća se uvukla duboko u njezine ionako već bolne kosti.

Isprala se najbolje što je mogla, izašla iz malog tuša u kojem se jedva mogla okrenuti i ogrnula se ručnikom. Smrdio je po vlazi. Kupaonica nije imala prozor, te su se crne fleke širile po zidovima i između fuga od pločica. Osjetio se i miris izbjeljivača s kojim je uporno pokušavala oprati te crne fuge i zidove, no crnilo je neprekidno probijalo kroz zidove kao tinta kroz papir. Na trenutak je ugledala svoj odraz u ogledalu i zastala. Dotaknula je lice svojim iscrpljenim prstima - tankim, dugim, ispucanim od vode i deterdženta, još uvijek prošarani mrljama boje koje ni bezbrojna pranja nisu mogla isprati. Nije prepoznala svoj odraz. Iz ogledala ju je gledala neka izmučena, starija žena, praznog pogleda i ogromne žute kvrga na čelu. Super, izgleda da nije samo zaspala za stolom punom boja, nego se i tokom sna udarila negdje čelom. Kvrge je izgledala kao da je tu već par dana pa je masnica izbljedila i postala žućkasta. Zašto su te boje bile toliko teške za isprati sa kože?!

Sad takva treba ići na posao, a što je još bitnije na taj dugo očekivani sajam umjetnina i rukotvorina. Trebala je biti najbolja moguća verzija sebe, no umjesto toga iz ogledala ju je gledala ofucana, umorna i izmučena verzija Laure s velikom žutom kvrgom na čelu. No, nije imala vremena o tome sada razmišljati, čula je Lorino šuškanje iz dnevnog i znala je da obje kasne. Stavila je na kvrgu neki stari korektor što je našla, posušila kosu i izašla iz kupaonice.

“Što ti je to na čelu?”, Lora ju je dočekala zabrinutim pogledom.

“Umjetnost boli”, umorno se našalila dok je na brzinu navlačila traperice. Lora se blago nasmijala, zatvorila ruksak i ušla u kupaonicu.

“Kasnimo! I to puno!”, viknula je Laura iz dnevnog.

“Znam! Samo da se umijem i operem zube!”, odgovorila je Lora pomalo nervozno.

Laura je navukla majicu i duboko uzdahnula. Nervozna, kaotična jutro kao da su postala njihov zaštitni znak. Iako je Laura uporno pokušavala uvesti neki red, neku rutinu. Ali kaos je

preuzeo njihov život. Trčanje od obaveze do obaveze, stalna briga hoće li idući mjesec imati za stanarinu načela je njihov odnos, bez obzira na ljubav i povezanost. Nije pomoglo niti udisanje ovog vlažnog, pljesnivog zraka pomiješanog sa mirisom izbjeljivača i boje. To sigurno nije bilo zdravo, a Lora je imala i sve češće probleme sa kašljem. Laura je osjećala jaku grižnju savjesti što svojoj sestri nije mogla pružiti bolji život. Ta grižnja savjesti ju je izjedala iznutra, stvarala bol u želucu i pritisak u prsima. Nije pomagalo što si je govorila da radi najbolje što može s obzirom na okolnosti. Što igra s kartama koje nije sama birala, nego joj je život dodijelio. Uvijek kad bi to pomislila, sjetila bi se maminih riječi:

“Dobar igrač nije onaj koji pobijedi sa dobrim kartama. To je lako. Dobar igrač je onaj koji pobijedi sa lošim kartama.”

“Izgleda da i nisam baš neki igrač, mama”, šapnula je sjetno.

No, morala je ići dalje, nije imala vremena nabrajati sve krive poteze koje je odigrala od smrti roditelja. Pokucala je na vrata Lori i viknula:

“Idem samo do Luke dogovoriti prijevoz za sajam. Čekam te ispred zgrade!”

Zgrabila je ruksak i jaknu te izašla iz stana. Stepenicama se popela na kat iznad gdje je živio susjed Luka koji je Lauru često spašavao sa prijevozom, a dok su se tek doselile, znao je i obići Loru da ne bude sama dok je Laura na poslu. Sada je Lora već bila dovoljno stara da ostane sama kući, ali i dalje je odlazila do susjeda Luke na partiju šaha ili popodnevni razgovor.

Luka je bio osebujan stariji muškarac u mirovini i iako je izgledao poprilično zastrašujuće - istetoviran, sa dugom bradom i čupavom kosu - Lauri i Lori bio je kao djed kojeg nisu imale. Njegov prozračan i sunčan stan bio im je poput utočišta, mjesto gdje je vlažan miris njihovog podrumskog stana ostajao iza zatvorenih vrata. Laura je kratko pokucala i osluškivala Lukine korake kako se približavaju. Kad su se vrata otvorila, prvo je začula glasne taktove AC/DC -a, a onda ugledala njegovu čupavu glavu. I dalje je imao probušen nos iako je imao skoro 70 godina. Nova tetovaža krasila mu je podlakticu. Laura je pomislila kako želi biti baš kao on kada ostari - čovjek koji je živio izvan okvira, nesputan društvenim pravilima i normama i kojeg život, sve ono moranje, nije odvelo u zemlju gdje snovi i želje umiru.

“Hej, Luka! Samo da provjerim...sajam, danas popodne?”, zadihano je upitala.

“Naravno. Vidimo se ovdje oko četiri sata, može?”, odgovorio je kimajući glavom.

“Može! Hvala ti Luka, puno!”, rekla je uz brzi osmijeh.

“Ništa, ništa! Samo ti trči dalje, zakasnit ćeš!”

Laura je kimnula i već jurila niz stepenice, dok su joj u ušima odzvanjale Lukine riječi.

Ispred zgrade čekala ju je Lora koja je ubrzala ispred nje čim ju je ugledala. Laura je gledala njezinu dugu kosu kako se vijori na vjetru. Izgledala je poput bilo koje druge tinejdžerice na putu u školu, samo je Laura znala da taj njezin brz i lak korak nije zbog uzbuđenja i novih

tračeva u školi nego zbog nervoze, zbog vatre koja im je neprestano gorila pod petama. Stale su na autobusnu stanicu, jedna pokraj druge, ali svaka u svojim mislima.

Nekoliko stanica kasnije, Laura je već prolazila kroz stražnja vrata kafića, brišući kapljice kiše s jakne. Baš joj je na sve sad trebala i ova kiša! No, s druge strane, bila je savršeno opravdanje za njezinu ionako polumokru kosu koju jutros nije uspjela do kraja osušiti. Ostavila je ruksak, navukla pregaču i bacila se na posao u nadi da šef neće primijetiti da kasni 20 minuta. Kafić je bio krcat, kiša je unutra natjerala i stalne goste i slučajne prolaznike. Laura nije stigla o ničemu razmišljati ako je htjela zapamtiti sve narudžbe. Vidjela je da je šef ljuto promatra sa šanka i znala je da je vidio da je zakasnila. Nije mu smjela dati daljnji povod za ljutnju, ne danas kad joj je trebalo da smjenu završi ranije da bih uspjela doći do kuće i uzeti sve za sajam. Sati su brzo prolazili u poslu. Normalno da je Laura uspjela razbiti par čaša, a s jednom se čak i porezala po dlanu i to na vrlo nezgodno mjesto. Pitala se koliko dana zbog te ozljede neće moći držati kist.

“Samo danas izdrži, bit će sve bolje nakon današnjeg dana”, tiho si je šaputala riječi ohrabrenja u nadi da će snagom volje uspjeti ostati na nogama i odraditi taj sajam. Sve nade je polagala u njega i čekala ovaj dan 6 dugih mjeseci. Nemoguće da je nakon sve muke i truda baš danas tijelo izda. To jednostavno ne bi bilo fer. To se protivi svim onim motivacijskim govorima koje je slušala. U njima je sve bilo vrlo jednostavno - kako siješ, tako ćeš i žeti. Koliko truda uložiš, toliko će ti se i vratiti. Znači, danas je morao biti taj dan kada će se konačno njezin trud nagraditi. Sanjerala je kako će na sajmu sresti nekog lovca na talente i kako će mu baš ona zapeti za oko. Dok je tako sanjerala, blagi osmijeh joj je obasjavao lice te je krenula poslužiti stol za kojim su sjedile 4 starije poslovne žene. Laura je po njihovoj odjeći i aktovkama zaključila da si iz nekog obližnjeg odvjetničkog ureda. Kako se približavala stolu, tako je čula jednu od tih žena kako komentira:

“Neće nas valjda ova mala posluživati?! Liči na strašilo! Pogledaj joj raščupane kose!”

Druga žena se okrenula da bolje pogleda Lauru.

“Ajme, imaš pravo! Vidi joj i kvrgu na čelu! Žuta kvrga, to još nisam vidjela. Užas!”

Laura je usporila korak, noge su joj počele drhtati i bilo ju je strah da će je izdati. Bilo bi divno pasti ispred tih žena, kao da je nisu već bacile na koljena svojim riječima.

Došla je do stola i ljubazno rekla:

“Dobar dan, izvolite?”

Žene su je gledale gotovo sa gađenjem. No, ipak su naručile. Laura se svim silama trudila zapamtiti narudžbu, ali u ušima joj je zvonilo. Osjećala je njihovu osudu kao neželjene dodire i samo se htjela što prije maknuti od tamo.

Napunila je tacnu njihovim kavama, svakoj je bilo nešto drugačije u narudžbi, ali uspjela je sve zapamtiti. Još samo šećer i žličice i spremna ih je poslužiti. Kad je stavila zadnju kavu na stol, jedna od žena je progovorila:

“Curo, rekla sam smeđi šećer, a ne bijeli!”

“Ma ne živciraj se, znaš da su konobari polupismeni. Čudo da je narudžbu uopće zapamtila”, tiho je komentirala druga, no dovoljno glasno da je Laura čuje.

“Ispričavam se, donijet ću vam odmah”, tiho je odgovorila Laura te brzo donijela smeđi šećer za stol. Nakon toga je zamolila kolegicu da je zamijeni na 10 minuta te se povukla u skladište.

Suze su je pekle u očima dok je drhtavim rukama vadila staru kutiju cigareta koju je skrivala u ormariću. Nije pušila duže od 2 godine, a ova kutija bila je tu za crne dane, za svaki slučaj. Danas je bio jedan od tih crnih dana. Zapalila je cigaretu i nemoćno se srušila niz zid. Riječ *polupismena* odzvanjalo joj je u ušima i rezalo je u grlu kao da je progutala žilet. Laura, bivša najbolja učenica prestižne gimnazije, treća na listi za upis na umjetničku akademiju gdje je prve dvije godine položila sa odličnim uspjehom i bila proglašena studenticom godine, svedena je na polupismenu konobaricu. Vruće suze zapekle su je dok su se slijevale niz njezino mlado, izmučeno lice. U njoj je sve vrištalo - hoću ići doma. Ali doma više nije postojalo. Nestalo je jedne kišne, jesenske večeri skupa s njezinim roditeljima dok su autom otklizali u rijeku. Tog dana nestao je dom, a nestala je i Laura - najbolja studentica 2.godine umjetničke akademije te ju je zamijenila nova Laura - skrbnica svoje mlađe sestre Lore, a od danas i polupismena konobarica. Ugasila je cigaretu, popila čašu vode i duboko udahnula. Neka govore što hoće, danas je sajam, a nakon njega više ništa neće biti isto.

Radno vrijeme je konačno došlo svom kraju, a Laura je trčala prema autobusu. Imala je samo 30 minuta da pripremi stvari za sajam, a od tih 30, 15 će provesti na putu. Dok je sjedila, nervozno je tapkala po podu, predbacujući si što stvari za sajam nije spakirala sinoć. No, zaista nije očekivala da će onako zaspati usred slikanja, nikad joj se to još nije dogodilo. Čini se da su joj pripreme za sajam oduzimale više energije nego što je bila svjesna. Sjetila se da je zaboravila i izvaditi ručak iz zamrzivača za Loru. Onda se sjetila da ni ona nije jela, apsolutno ništa cijeli dan. Divno, još kad se sruši na sajmu od gladi. Ah, možda bi onda netko i kupio nešto, barem iz sažaljenja.

Čim je autobus stao na stanici, Laura je pojurila prema zgradi. Imala je točno 15 minuta. U glavi je prelazila listu svega što treba uzeti. Kad je otključala vrata stana, Lora je već bila tamo,

čekala ju s osmijehom. Na stolu je stajao tanjur podgrijanog ručka. Oko Lore su stajale vreće i Laura je shvatila da je već sve spakirala i pripremila za sajam umjesto nje.

“Ne bi li ja trebala biti ta koja se brine o tebi, a ne obrnuto?”, razdragano je rekla te privukla sestru u zagrljaj.

“I brineš se o meni, uvijek. Ali netko se ponekad mora brinuti i o tebi. Sigurna sam da cijeli dan ništa nisi jela pa ti sjedni i jedi dok ti ja pokazujem što sam sve spakirala, da vidiš je li sve tu”, odgovorila joj je Lora i pustila je iz zagrljaja.

Laura je sjela za stol i dok je jela prvi obrok tog dana, njezina sestra joj je pokazivala što i kako je spakirala. Lora je bila tako organizirana, totalna suprotnost Laurinom kaosu. Skupa su tvorile savršeni balans. Laura je na trenutak pomislila kako bi život možda bio lakši da je Lora starija sestra, a ona mlađa. Lora bi zasigurno bolje organizirala njihov život. No, brzo ju je napustila ta misao, nema smisla trošiti vrijeme na takve misli kad se ništa ne može učiniti u vezi toga.

U 15 minuta Laura je uspjela pojesti, presvući se i taman je krenula prema vratima kad je Luka pokucao.

“Ajmo Laura, ako misliš na vrijeme stići”, viknuo je s druge strane vrata.

“Ja ću ti pomoći nositi stvari do auta”, rekla je Lora i zgrabila dvije vrećice.

U roku od 5 minuta sve je bilo natrpano u Lukin auto i Laura i Luka krenuli su prema sajmu dok im je Lora mahala sa pločnika.

U autu je bilo ugodno toplo što je Lauri trenutačno odgovaralo jer su se umor i uzbuđenje uvukli u njezine kosti i izazivali laganu drhtavicu, unatoč činjenici da je bila sredina proljeća. Kroz prozor je dopirao miris buđenja prirode i Lauru je vratilo u djetinjstvo. U ono doba kad je to proljeće označavalo približavanje kraja školske godine i kad se ne bi samo priroda budila, nego i ona. Kad bi započinjali prvi izlasci sa prijateljima, prvi izleti u obližnje šume uz potoke, praćeni opornim mirisom, tako specifičnim za proljeće. Tada bi ulaz njezine kuće bio prekriven bijelim laticama od obližnjeg drveta divlje trešnje i baš ju je na taj miris podsjećao povjetarac koji je dolazio kroz prozor. Duboko je udahnula, upila u sebe taj opojni miris i smijeh joj je zatitrao na usnama. Sjetila se jednog davnog proljeća kada je imala 15, možda 16 godina i doživjela svoj prvi poljubac. Ovaj miris podsjetio ju je na Petra i njihov prvi poljubac koji je bio omamljujući i zavodljiv baš kao i miris proljeća. Pitala se gdje je Petar sada i što radi. Je li i on bio uguaran u svijet moranja gdje želje i snovi umiru ili je i dalje bio onaj nasmiješeni, bezbrižni dječarac sa iskrom u očima koja je bila tako snažna da bi i mrak osvijetlila.

Nije primijetila da je Luka zabrinuto promatra.

“Laura, gdje si se izgubila?”, pitao je Luka i prenuo je iz njezinih maštanja.

“Ah, misli su mi pobjegle malo. Daleko u prošlost”, sjetno je odgovorila Laura. Luka se toplo nasmiješio i potapšao ju po ruci.

“Misliš na ono bezbrižno vrijeme kad je najveći problem bio hoće li ti roditelji saznati za jedinicu iz matematike i da li će te dečko koji ti se sviđa konačno primijetiti?”

Laura se glasno nasmijala. “Da, baš to vrijeme”

“Doći će opet vrijeme kad ćeš moći disati punim plućima. Možda nikad više nećeš biti tako bezbrižna kao onda, ali biti ćeš opet svoja.”

Laura je kimnula glavom, pogledala sa divljenjem Luku i pojačala radio. Svirala je Lukina omiljena playlista i Laura je začula taktove Metallice

“.....never free, never me.....”

I upravo tako se ona trenutačno osjećala - kao da nikad neće biti slobodna i svoja. Ali odlučila je vjerovati Luki. Njezino vrijeme tek dolazi.

Auto je usporio dok su se približavali sajmu, Luka je isključio motor i okrenuo se prema Lauri.

“Ajmo, umjetnice. Vrijeme je da te svijet vidi,” rekao je sa velikim osmijehom na licu.

Laura se nasmiješila, ali onaj tupi grč u želucu nije popuštao. Izašla je iz auta i udahнула miris hrane s okolnih štandova. Promotrla je okolinu i vidjela puno šarenih štandova sa različitim vrstama umjetnina. Na rubovima sajma nalazili su se štandovi sa hranom čiji miris je Laura osjetila. Pronašli su njezino mjesto i Luka joj je pomogao pripremiti i urediti štand da izgleda što je bolje moguće. Nažalost, budžet je bio ograničen pa nije mogla kupiti sve one stalke i šarene ukrase što je htjela, no nadala se da će baš zbog jednostavnog uređenja štanda njezine slike još više doći do izražaja. Luka ju je potapšao po leđima i rekao:

“Ne brini, bit će to super, vidjet ćeš.”

“Hvala ti Luka, uvijek me spasiš. Idi sada, znam da te Mare čeka.”

Znala je da je ovo vrijeme kada Luka ide u obližnji starački dom kod svoje žene koja ga odavno nije prepoznavala. No Luku to nije sprječavalo da je i dalje svakodnevno posjećuje. Ta činjenica je govorila o Luki puno više nego sve riječi kojima bi ga Laura mogla opisati.

Laura je ostala stajati pokraj štanda. Ljudi su prolazili, vukli pse na uzicama, jeli kokice i smijali se. Njezin štand još nitko nije niti pogledao. Ponovno se uvukao u nju onaj isti osjećaj nesigurnosti. Bockao ju je iznutra, šaptao - ti ne pripadaš ovdje. Stisnula se u sebe, pokušavajući

biti manja. Manje izložena, da ljudi ne vide da je gola. Ali ogoljena je već bila. Svaka njena slika nosila je njezin potpis. U svaku je bio utkan dio nje. Kako je uopće mogla pomisliti da ima hrabrosti sve to pokazati svijetu? Tamo na štandu nisu stajale njezine slike. Stajala je ona. Gola. Izložena tuđim pogledima i dodirima.

Na drugom kraju grada, u stanu, sunce je bacalo svoje duge, poslijepodnevne zrake. Lora je spustila rolete i utonula u polumrak, obasjan samo malom, prašnjavom lampom. Sunce ju je živciralo. Stvaralo je još jači kontrast sa svojim jarkim bojama, naglašavajući crnilo malog, vlažnog stana. Bacila se na kauč i počela skrolati po mobitelu, prepuštajući se tupilu. No, prekidale su je poruke koje su počele iskakati na ekranu.

“Gdje si?”

“Da li dolaziš?”

“Mi smo ispred.”

I šećer na kraju - selfie njezinih prijateljica u dvorani s porukom - “Fališ” i malim srcima.

Bacila je mobitel. Opet je propustila trening odbojke. Bila je ljuta, razočarana i bijesna, no u isto vrijeme osjetila je kako je preplavljuje grižnja savjesti - Laura ju je trebala. Kako je sada, u ovom trenutku, mogla biti ljuta na propušten trening odbojke kada je o ovom sajmu toliko toga ovisilo?

Na tren poželi zgrabiti jaknu i otići. Bilo gdje. Pobjeći od svega. No umjesto toga je pojačala jače glazbu da ne čuje svoje misli i počela plesati po stanu u nadi da će sve negativne emocije isprati glazba i pokret.

Užurbana buka sajma odzvanjala je u Laurinim ušima. Buku je nadopunjavao neobičan spoj mirisa - ulje za prženje, kapljice parfema, boje u spreju, a kada bi vjetar lagano zapuhao, Laura je osjetila i miris fritula koje su se pekle na samom rubu sajma. Sve se to miješalo u gusti, ljepljivi sloj koji je ostavljao svoj ljigavi trag na koži, nosnicama i mislima.

Laura je stajala uz štand, ukočena. Pomisao da sjedne činila joj se neprikladnom. Možda je ovako ljudi prije primijete. Čeljust ju je bolila od navučenog poluosmijeha s kojim je htjela djelovati pristupačno. No, kada je ugledala svoj odraz u obližnjem staklu, pomislila je da baš taj profesionalni, ukočeni stav i smiješak tjeraju ljude. Izgledala je kao da joj tamo nije mjesto. Kao dijete koje je došlo odraditi posao odraslog. A tako se i osjećala. Nedoraslo izazovu.

Ljudi su prolazili, poneki bi samo bacili pogled, poneki bi stali i pomnije promotrili Laurina djela. Pokušala je složiti asortiman koji bi cjenovno bio dostupan svakome pa je tako uz svoje originalne slike imala i printeve te ručno oslikane knjižne oznake. No, najčešće su ljudi komentirali - "Preskupo."

Lauri je ovo bio prvi sajam i nije se još snalazila u tom svijetu, a baš najteže od svega bilo joj je odrediti cijenu svojih radova. Kako staviti cijenu na svoj trud, neprospavane noći i dijelove sebe koje je utkala u svaki rad? O utrošenom materijalu nije smjela niti razmišljati i koliko je na njega potrošila. I kako onda u toj cijeni pomiriti želje kupca i svoje potrebe? Gledala je okolne štandove i pokušavala usporediti cijene sa svojim. Bilo je tu različitih radova - od ručno izrađenih keramičkih posuda i šalica, štrikanih kapa i torbica pa sve do knjigoveza - umijeće koje je i nju nekada zanimalo. Pomislila je da je u svoju ponudu možda trebala uključiti i te ručno izrađene bilježnice. Mogla je korice sama oslikati i tako ih prodavati. To bi se sigurno dobro prodavalo. No, znala je da u svom malom, vlažnom stanu jedva ima mjesta za boje i platna. Sve potrebno za knjigovez i izradu ručno izrađenih bilježnica nije imala gdje staviti. Ionako je već previše stvari držala u Lukinom stanu jer ju je bilo strah da bi vlaga u njezinom mogla oštetiti slike.

Malo dalje, ugledala je štand sa slikama. Cijene su bile duplo veće od Laurinih. A opet, oko tog štanda se okupljalo puno ljudi i svako malo je netko odlazio sa kupljenom slikom ili printom.

"Možda jednostavno nisam dovoljno dobra", šapnula je Laura sama sebi.

Vrijeme je prolazilo, počeo se već spuštati mrak kad je konačno prodala svoj prvi rad. Jedan print koji je prikazivao žensku siluetu pokraj mora. Laura je u tu sliku uložila puno sati rada i nazvala je "Čežnja". Print je bio jeftinija verzija njezine originalne slike, ali ipak je prenosio istu emociju. Samo što nije na isti način punio Laurin novčanik. Osjećala je kako joj vrijeme curi kroz prste, kao pijesak sa te slike i njezin cilj, da zaradi barem za Lorin izlet, činio se sve dalje.

Do kraja sajma Laura je uspjela prodati još jedan print i knjižnu oznaku. Imala je 25 eura u novčaniku. Dok plati pristojbu za sajam, ostati će joj 15 eura. Niti približno dovoljno za Lorin izlet. No, vremena za samosažaljevanje nije bilo, morala je početi pakirati stvari jer se sajam zatvarao i Luka je uskoro trebao doći po nju. Pakiranje je sporo napredovalo jer joj je tijelo bilo teško, noge su klecale od umora, a ruke je nisu slušale koliko god se trudila. Mlada žena sa štanda koji je Laura prije promatrala, koja je rasprodala gotovo cijeli asortiman štanda, prišla joj je i zapitala:

"Mogu li ti pomoći sa pakiranjem?"

Laura ju je pogledala sa zahvalnošću.

"Ajme, to bi bilo super, ako imaš vremena. Mojim tempom ću ostati tu do sutra", trudila se našaliti.

“Inače, ja sam Albina”, rekla je mlada žena i pružila Lauri ruku.

“Drago mi je, ja sam Laura.”

Dvije mlade žene su pakirale stvari, komentirale sajam i pričale o životu. Tako je Laura saznala da je Albina umjetnica s punim radnim vremenom, da ima svoj atelje i da je od djetinjstva u potpunosti posvećena svojoj umjetnosti zahvaljujući roditeljima koji su je podržavali u njezinom snu, financirali tokom njezinog studija na umjetničkoj akademiji i poslije sve dok Albina nije počela zarađivati od prodaje svojih radova. Bila je puna energije i isijavala je sreću. Bila je sušta suprotnost Laure.

Laura je pokušavala što manje pričati o sebi jer koju god rečenicu bi oblikovala u glavi, zvučala joj je kao kukanje. Možda da joj kaže da je i ona studirala umjetnost ali da je morala odustati zbog smrti roditelja? Ili možda da je radila kao konobarica, često i po 12 sati dnevno te slikala sat - dva po noći kada bi imala snage za to? Prpošnoj, energičnoj Albini sigurno bi sve to zvučalo kao kukanje. Ili još gore, žalila bi je i vidjela u nju jednu, životom ranjenu dušu.

“Zamisli, trebalo mi je 7 dana da se spremim za ovaj sajam, a skoro sve sam prodala. Idući sajam imam za 3 dana, ne znam hoću li stići opet sve pripremiti. Imam osjećaj da živim u onom ateljeu i samo slikam po cijele dane,” veselo je brbljala Albina dok su slagale stvari.

Laura je vidjela da Albina nema loše namjere i da je ne bode namjerno u ranu, nije znala Laurinu situaciju. No, unatoč tome, Laura je osjetila nalet ljubomore i ogorčenja dok joj je kroz glavu prolazio sarkastični komentar na ono što je Albina pričala: “Grozno.” No, suzdržala se i ljubazno odgovorila:

“Nadam se da ćeš ipak uspjeti”, uspjela se čak i nasmiješiti.

Spakirale su ostatak stvari i Laura je krajičkom oka primijetila da dolazi Luka. Zahvalila je Albini i rekla da se nada da će se opet susresti.

“Ne brini Laura, prvi sajam je uvijek težak, bit će bolje drugi put. Ako sam ja uspjela, možeš i ti. Svima nam dan traje 24 sata. Carpe diem!”, namignula joj je Albina i otišla.

Laura i Luka sjedili su u autu, vozeći se prema kući. S radija je dopirala pjesma od Scorpions-a „Send me an angel“. Laura je tužno gledala u noćna svjetla grada i vrtila Albinine riječi u glavi – „svima nam dan traje 24 sata“. Možda. Ali Laurina 24 sata sigurno nisu izgledala kao Albinina. U Lauri se stvorilo ogorčenje, iako nije bila zavidna osoba. Ali bila je razočarana, ogorčena i ljubomorna na Albinu. Ne na njezin uspjeh, nego na njezinu naivnost. Kako je naivno i crno – bijelo gledala na svijet. Podsjetila ju je na one motivacijske govornike o kojima je ranije

već razmišljala. Kako siješ, tako ćeš i žeti. Svi imamo 24 sata u danu. Ako sam ja uspjela, i ti možeš. Sve je stvar organizacije.

Sve one rečenice koje su trebale imati motivacijski i inspirirajući učinak, u Lauri su budile ogorčenje i bijes. Ne, nije bilo kako siješ, tako ćeš i žeti jer ona je sijala rad i trud, a plodova nije bilo. I iako dan ima 24 sata, nisu svakome isti. Nemamo svi iste uvjete i iste borbe. Albina je spremila slike za sajam u 7 dana. Laura u 6 mjeseci. S obzirom na okolnosti, Lauri je trebalo puno više odricanja i upornosti nego Albinu. Puno više međukoraka gdje je mogla odustati. Gdje je mogla reći – ovo nije vrijedno truda. Ali svemir/sudbina/Bog ili tko god odlučuje, nije nagradio tu upornost. Poželjela je Albininih 24 sata i tu njezinu naivnost da se sve može kad se hoće. Ogorčeno je pomislila kako je stvarni život drugačiji od toga. Da se zaista može sve što hoćeš, njezini roditelji bi bili živi. Preživjeli bi samo snagom volje, samo zato što su to htjeli.

„Nemamo svi ista 24 sata, Albina“, tiho je prosiktala je Laura.

Luka je čuo njezin tihi, ogorčeni komentar i razmišljao da li bi je utješio ili joj je sada bila potrebna tišina. Odlučio je ipak progovoriti, gledajući kako mrak jede cestu ispred njih dok vozi:

„Znam, dušo. Netko tih svojih 24 sata potroši da preživi, a netko da uspije. Nije pošteno. Ali to ne znači da tvoje vrijeme i trud vrijede manje.“

Laura je kimnula, dirnuta Lukinim riječima. Knedla u grlu ju je upozoravala da je na rubu suza pa je uzela svoju bocu s vodom, otpila veliki gutljaj i utonula dublje u naslon sjedala, gutajući suze koje su navirale.

Lora je drijemala na kauču kad je Laura ušla u stan. Uzbuđeno je otvorila oči i pitala sestru:

„I, kako je bilo?“

Laura ju je umorno pogledala. Nakon cijelog ovog dana sad se još mora suočiti sa sestrinim razočaranjem jer nije uspjela skupiti novce za njezin izlet. Duboko je uzdahnula i rekla:

„Loše...Žao mi je Lora, ali nisam uspjela skupiti dovoljno za tvoj izlet.“

Lora se ustala sa kauča, prišla sestri i zagrlila je.

„Zar si zaista mislila da razmišljam samo o izletu? Nije izlet bitan, snaći ćemo se za novce ili neću ići, uopće nije bitno. Želim znati kako je bilo prvi put javno pokazati svoje slike?“

Laura ju je povukla na kauč i sjela pokraj nje. Naslonila je glavu na ruke, laktovima oslonjene na koljena i tupo rekla:

„Bilo je grozno. Osjećala sam se izloženo i neugodno. Ljudi su uglavnom komentirali kako je skupo. Prodala sam samo 2 printa i jednu knjižnu oznaku.“

Lora je primila sestrinu ruku i tiho joj rekla:

„Nijedan početak nije savršen. Ovo je tek tvoj prvi sajam, na svakom idućem će biti sve bolje.“

„Ali to je problem“, Laura je tužno rekla, „neće biti idućeg. Nemam vremena niti novaca svako malo hodati po sajmovima u nadi da ću nešto prodati. I ovaj dan sam jedva uspjela uskladiti smjenu na poslu i sve obaveze da bih mogla ići na sajam“

Lora je skočila sa kauča, gotovo u borbeni stav i glasno rekla:

„Ne može! Ne smiješ odustati! Ja ću početi raditi, barem vikendima i onda ćeš imati više vremena da se posvetiš slikanju i obilasku sajmovi.“

Laura je bila preumorna za ovu raspravu. Gledala je u Loru, njezin borbeni stav i iskru koja je plamtjela u njezinim očima. Znala je da svim srcem želi pomoći, ali isto tako je znala da to ne može dozvoliti.

„Ne! Rekla sam već sto puta NE! Obećala sam si da ćeš imati koliko toliko normalno djetinjstvo i da nećeš raditi dok ne napuniš barem 16 godina. Strpi se još godinu dana.“

„Normalno djetinjstvo?! O kojem normalnom djetinjstvu ti pričaš?! Ništa u našem životu nije normalno! A moglo bi biti puno lakše da ja radim“, Lora je sad već vrištala, tinejdžerica u njoj probudila se i postala buntovna.

Laura je pomislila kako joj zaista za završetak ovog dana ne treba još i svađa sa sestrom. No, isto tako je znala da ne smije popustiti. Možda njihov život i nije bio normalan, ali Laura je sebi obećala da će napraviti sve da bi bio normalan koliko može biti s obzirom na okolnosti. A to je značilo da Lora još minimalno godinu dana ima samo jednu obavezu – školu. Možda je Lora bila daleko od bezbrižne srednjoškolke, no Laura je bila odlučna u tome da je što duže drži dalje od svijeta moranja, svijeta gdje želje i snovi umiru. Ona je bila velika sestra i njezina dužnost bila je da se brine za Loru. Skupila je u sebi krhotine preostale snage i strogo rekla:

„Lora, neću se raspravljati više. Rekla sam da nećeš raditi još i tako će biti. Rasprava je završena. Vrijeme je za krevet.“

Lora ju je bijesno pogledala i odjurila u svoju malu sobicu te legla na krevet. Bijesno je stiskala šake i okretala se po krevetu. Bila je tako ljuta na Lauru. Iz njezine bespomoćnosti što ne može pomoći, budila se frustracija.

S druge strane zida, Laura je raspemila kauč i legla. Unatoč umoru, san nije dolazio na oči. Misli su joj letjele i bilo je toliko glasno u njezinoj glavi. Digla se, skuhalo čaj i sjela za mali, improvizirani stolić. Podigla je roletu da vidi svjetla grada i pokušala smiriti svoje uzburkane misli. No, misli su divljale. Zapalile vatru u njezinoj glavi i plesale kolo oko te vatre.

Nesposobna si! Kako drugi mogu, a ti ne? Slaba si! Da zaista želiš, našla bi način. Uvijek umorna! Misliš da brineš o Lori, a skoro ju niti ne vidiš. Pogledaj se na što ličiš! Nikad umjetnice od tebe! Bolje odustani i budi konobarica! Polupismena konobarica!

Glasovi su se rugali i ismijavali je. Jedan od glasova je čula jasno i glasno kao da netko sjedi pokraj nje i govori joj.

„Odustani. Fokus ti je na previše stvari i zbog toga u ničemu nisi dobra. Odustani. Tako će biti lakše. Neće biti više neprospavanih noći, trčanja po sajmovima i odvajanja od usta da bi kupila boje i platna. Odustani od tog sna da budeš umjetnica. Onda neće više biti duplih smjena i tvoja plaća će biti dovoljna za tebe i Loru ako prestaneš trošiti na boje i platna.“

Laura je hipnotizirano slušala taj glas. Zvučao je tako umirujuće i blago. Da, bilo bi lijepo nakon 3 godine žongliranja sa snovima i obavezama imati samo posao i brigu o Lori. Gotovo je osjetila olakšanje. Uvukla se među plahte na kauču i to olakšanje joj je donijelo san na oči, iako to nije bio miran i spokojan san. Laurini jecaji parali su tihu noć. U snu, opraštala se od svog sna da postane umjetnica.

S druge strane zida, Lora je čula Laurine jecaje. Plakala je skupa s njom. Bespomoćna i frustrirana. I dok je tako tonula u san okupan suzama, u njezinoj snenoj glavi formirala se jedna misao – društvene mreže.

Iduće jutro Lora je polako otvorila oči. Trebalo joj je par trenutaka da shvati gdje se nalazi i što se sinoć dogodilo. Onako snenoj nije joj bilo jasno zašto osjeća uzbuđenje. Onda se sjetila svoje ideje – društvene mreže. To je bilo rješenje njihovih problema – otvoriti Instagram i pokazati Laurin rad svijetu. Tako jednostavna ideja da Lori nije bilo jasno zašto se prije nisu toga sjetile. Samo da uspije uvjeriti sestru u ovaj poduhvat. Digla se i izašla iz sobice.

Laura je sjedila na kauču sa šalicom kave. Oči su joj bile natečene i crvene od plakanja, a pogled mutan i tup.

„Imaš kave na štednjaku“, promrmljala je.

Lora je otišla do kuhinje i nalila si šalicu kave te sjela pokraj sestre.

„Slušaj, imam ideju“, rekla je Lora.

„Nemoj, Lora. Sve je ok. Probala sam, nije išlo, idemo dalje“, tupo je rekla Laura.

Lora je stavila ruku na sestrinu i blago je stisnula.

„Molim te, pogledaj me.“

Laura je polako podigla svoj umoran pogled. Oči su je doslovno boljele od plakanja. Pitala se mogu li očne jabučice boljeti. Unatoč čudnim mislima koje su joj prolazile kroz glavu, pogledala je Loru u oči.

„Molim te, Laura, poslušaj moju ideju. Ali zaista poslušaj. Otvorenog uma, bez svih onih svojih razloga zašto se nešto ne može.“

Laura nije mogla odoljeti toj iskri u sestrinim očima.

„Ok, slušam.“

„Sinoć, nakon naše svađe, razmišljala sam. Razumijem da nemaš vremena za hodanje po sajmovima. Ali, imaš vremena za otvoriti Instagram profil“, pobjedonosno je rekla Lora.

„Kako to misliš? Ne razumijem kakve to veze ima s mojim slikama?“

Laura nije bila osoba od društvenih mreža. Zadnje 3 godine nije imala vremena za njih, a prije toga joj je uvijek bilo bitnije slikanje i druženje s prijateljima u živo. Kada je koristila društvene mreže, bilo bi to za dijeljenje osobnih trenutaka, druženja i slično.

„Gle, zamisli Instagram kao svoj virtualni štand – uvijek otvoren. Doslovno možeš iz našeg dnevnog boravka ljudima pokazivati svoje radove, proces izrade i koliko truda ulažeš u svaku svoju sliku. Na sajmu tvoje radove vide samo posjetitelji tog sajma, dok na Instagramu tvoje radove može vidjeti puno, puno više ljudi.“

„Misliš? Stvarno bi tako moglo biti?“, zamišljeno je pitala Laura.

Lora zastane, izvuče mobitel, nešto tipka po njemu te okrene ekran prema Lauri da joj pokaže neki profil koji je pronašla s umjetničkim sadržajem.

„Evo, vidi ovu curu, nije ništa bolja od tebe. Ali ljudi je prate. Komentiraju. Pišu joj da ih njezine slike inspiriraju, smiruju i slično. Zamisli da netko to napiše za tvoju sliku. Samo zato što si je podijelila na društvenim mrežama.“

Laura se zamislila. Sve što je Lora govorila je imalo smisla. Čak za početak nije morala niti stvarati nova djela. Mogla je početi sa radovima koje je spremila za sajam, a nije uspjela prodati.

„Znaš, uopće ti ideja nije loša“, rekla je Laura sa iskrom u očima.

Lora je uzbuđeno skočila, počela nabrajati što sve moraju, sretna što konačno može pomoći. Biti dio rješenja, a ne samo problema.

„Vidjet ćeš. Sad se sve događa online. Tamo možeš graditi ono što si trebala kroz sajmove. No, isto tako, nije lako doći do neke vidljivosti, nemoj očekivati da ćemo otvoriti profil i da ćeš odmah imati pratitelje, kupce i da će tvoje slike biti vidljive tisućama ljudi. Ali doći ćemo do toga.“, Lora je uzbuđeno brbljala.

Ostatak dana sestre su provele u osmišljavanju Instagram profila, fotografiranju Laurinih radova i smišljanju opisa. Loru je ponijela mladenačka uzbuđenost pa je odmah htjela otvoriti TikTok profil i snimati Lauru kako slika.

„Lora, nemoj me preplaviti sada sa tisuću informacija. Idemo jedno po jedno pa ćemo vidjeti kako će ići“, kroz smijeh ju je Laura prizemljivala nazad na zemlju. Instagram profil nazvali su jednostavno „Laura slika“ i objavili prva 3 posta.

Ostatak dana prošao je u mirnom druženju, bez žurbe, bez težine. Kroz smijeh, tihe trenutke i zajedničke uspomene nadzirale su se sjene sestara koje su nekada bile. Nošene novom nadom, konačno su se mogle opustiti i biti malo više svoje. Na kratko su izašle iz svijeta moranja i zaronile u svijet želja i snova.

Prošla su 3 mjeseca od kada je Laura uz sestrinu pomoć otvorila Instagram profil i počela dijeliti svoja djela sa svijetom. Profil je sporo, ali sigurno rastao, a Laura je uživala u komunikaciji i povezivanju s ljudima koje je upoznala kroz tu društvenu mrežu. Život se nije puno promijenio, a opet, sve se promijenilo. Laura je i dalje radila kao konobarica, no nije više bilo čestih duplih smjena. Slikala je, ali nije morala više žrtvovati noći i san da bi se tome posvetila. Trčanje za sajmovima i izlaganjem svojih radova zamijenile su društvene mreže koje je mogla voditi iz svog doma, dok slika. Lora je bila od velike pomoći, ona je bila ta koja je slikala fotografije, smišljala opise i editirala videa. Uživala je u tome, dok je Laura uživala u stvaranju novih djela i upoznavanju novih ljudi u tom virtualnom svijetu. Stekla je čak i par prijatelja iz umjetničkog svijeta, sve zbog Instagrama.

Prije dva dana objavila je na profilu svoj najnoviji uradak. Po prvi put je napravila apstraktnu sliku, inače je više voljela prikazivati svakodnevne, surove, ljudske trenutke. Trenutke koje je i sama prošla. Ova slika je bila drugačija, kao da joj je sama došla. Nije to znala objasniti, ali kad je primila kist kao da je on vodio nju, a ne ona njega. Slika je prikazivala eksploziju boja u sredini, dok su se na rubovima nalazile raspršene tamne boje. Izgledalo je kao da se tamne boje povlače pred tom eksplozijom jarkih, svijetlih boja. Laura ju je nazvala *Buđenje* i simbolizirala je baš ono što je ona trenutačno prolazila. *Buđenje* je označavalo trenutak kada je Laura prestala pokušavati uklopiti se u okvire koje joj je život nametnuo, te je našla svoj put. Kroz divlje šume i polja, utabala je stazu kojom će kročiti - to je bila ta eksplozija boja. Tama na rubovima je označavala sve što ju je prije ograničavalo. Smatrala je tu sliku svojim najautentičnijim radom do sada. Slika trenutka kada više nije čekala da se dogodi savršeni trenutak, nego je našla svoj put unutar kaosa.

Slika je dobro prolazila na Instagramu i Laura je dobila već par upita za nju. Ništa konkretno, ali dovoljno da joj kaže da je slika jako dobro prihvaćena od publike. Očito da se puno ljudi u njoj našlo.

Na drugoj strani grada, Katarina je sjedila na podu usred praznog stana, okružena kutijama. Iako su sadržavale sav njezin život, nije ih bilo puno. Kada je njezin brak završio, samo je htjela izaći iz tog odnosa, maknuti sebe i djecu iz te toksične okoline. Nije znala niti gdje će kada je konačno skupila hrabrosti da ode pa je sa sobom nosila samo ono nužno.

Šetala je po stanu i rukom prolazila preko tek sastavljene nove kuhinje, preko praznih zidova, sve do vrata sobe njezinih sinova. Bar je uspjela sobu namjestiti i to je za sada bilo najbitnije. Ona će još jedno vrijeme spavati na podu dnevnog boravka, na improviziranom madracu dok ne stigne ostatak namještaja što je naručila. Tiho je otvorila vrata sobe i vidjela obrise dvije najdraže glavice - Lorenzo i Vito mirno su spavali, ušuškani u svojim krevetima. Katarina je spokojno zatvorila vrata i krenula u svoj improvizirani krevet.

Upalila je mobitel i počela besciljno skrolati po Instagramu. U tom besciljnom skrolanju, za oko joj je zapela fotografija slike. Bila je to aspraktna slika koja je prikazivala eksploziju boja, tako jarkih da je izgledalo da će iskočiti iz platna. Katarina se uspravila u svom krevetu i bolje pogledala sliku. Imala je osjećaj da joj se obraća. Kao da je napravljena za nju. Doslovno ju je vidjela na zidu svog dnevnog boravka. Ušla je pod profil pod nazivom *Laura slika* i pregledala druge radove. Bila je oduševljena sa svima, ali i dalje je prva slika ostavljala najjači dojam na nju. Vratila se na nju i vidjela da ju je umjetnica nazvala *Buđenje*. Slika ju je hipnotizirala. Kao da je netko naslikao njezinu tranziciju - izlazak iz tame, raskid s prošlošću i početak nečega što još nema ime i ne znaš kuda vodi, ali znaš da je tvoje. Znaš da si konačno ti iza kormila svog života. Iako je već bilo kasno, odlučila je poslati poruku umjetnici.

“Pozdrav! Oduševila me vaša slika *Buđenje*. Ne mogu je izbaciti iz glave. Ta slika je stvorena za mene. Ona je ja. Da li je na prodaju?”

Iznenadilo ju je da je odgovor došao kroz 15 minuta.

“Pozdrav! Drago mi je da ste se našli u ovoj slici. Da, slika je na prodaju. Cijena joj je 130 eura.”

Katarina je čitala riječi na ekranu i srce joj je poskočilo od uzbuđenja.

Laura je odgovorila na još jedan upit za sliku i odložila mobitel bez puno nade. Od kada je otvorila Instagram profil, upiti su dolazili često. No, isto tako se često događalo da nakon što Laura napiše cijenu, osoba s druge strane više ništa ne odgovori.

Digla se od stola i otišla u kuhinju skuhati čaj. Bilo je kasno, ali ona je tek stigla s posla i trebalo joj je malo opuštanja prije nego bude spremna za spavanje. Kada je sjela nazad za stol sa svojim čajem, primjetila je da je žena odgovorila:

“Prodano! Da li sami dostavljate ili ja dolazim po sliku? Javite mi detalje.”

Laura je pročitala poruku, ali kao da nije registrirala riječi. Trebala je par puta pročitati poruku da bi shvatila da je upravo prodala prvu sliku.

“Prodano”, ponovila je naglas.

Pa još jednom, tiše. Nasmijala se i tiho kriknula od sreće. Spustila je mobitel, posegnula za blokićem na stolu i polako zapisala naslov sljedeće slike koja joj se upravo stvorila u mislima. Ovaj put bez sumnji. Bez pitanja. Samo: *Početak.*